

[Indenrigsministeren.]

regnes at være løst samtidig med sindssygehospitalets færdiggørelse.

Sindssygehospitalet modtager allerede nu et antal patienter med lettere sindssygdomme, men i hvilket omfang disse hører hjemme på et sindssygehospital eller skal behandles på anden måde, er et spørgsmål, der langt fra er afklaret, og som behandles af et af mig nedsat udvalg med repræsentanter for lægeforeningen, rigsdagen og administrationen.

Det er rigtigt, at der nu udskrives langt flere fra sindssygehospitalet end tidligere, men den del af de indlagte, ca. halvdelen, som aldrig vil kunne udskrives, må der også tænkes på ved valg af hospitalets placering under landlige og frie forhold og ikke midt inde i en by. Løvrigt foregår der for tiden i lægekredse en drøftelse af betimeligheden af at oprette mindre optagelsesafdelinger for sindssyge ved centralsygehuse i lighed med de københavnske modtagelsesafdelinger, men heller ikke dette spørgsmål er afklaret, og der er i lægekredse såvidt mig bekendt meget delte meninger om dette spørgsmål. Den ambulatoriske virksomhed, som omtales i lægernes henvendelse, er i henhold til bevilling på finansloven i fuld gang på alle sindssygehospitalet, og den drives ikke alene på selve sindssygehospitalet, men, for at den kan komme befolkningen i hele dets landområde til gode, også på forskellige steder i oplandet, og det kan aldrig blive en forbedring af denne virksomhed at placere hospitalet i en udkant af dets landområde. Den omfatter desuden den børnepsykiatriske virksomhed, som netop i henhold til loven af 1947 er tænkt centraliseret i en særlig afdeling i Aarhus.

Vanskeligheden ved at skaffe egnet personale til sindssygehospitalet i Brønderslev hører også til de argumenter, som var fremme før lovens vedtagelse, uden at der blev taget hensyn dertil, men dette argument har mindre vægt nu end for 2 år siden.

Af de anførte grunde må mit standpunkt være, at jeg ikke finder, der er grund til at ændre bestemmelsen i loven om hospitalets beliggenhed.

Qvist Hansen: Jeg vil gerne først have lov til at takke den højtærede indenrigsminister for den stilling, han har taget til det forslag til beslutning, der fra konservativ side er stillet her. Det forbyr mig en hel del, at den ærede ordfører for forslagsstillerne, hr. Fibiger, som var formand for det udvalg, der for ca. 3 år siden var nedsat

til behandling af denne sag, fremsatte den bemærkning her fra tingets talerstol, at nu skulle man til at tage saglige hensyn — det havde man ikke gjort dengang i udvalget. Det forekommer mig at være en dristig udtalelse, men denne sag er jo også ret enestående. Jeg ved ikke, om det er første gang i rigsdagens historie, at man efter ca. 2½ års forløb tager en sag op til fornyet drøftelse. Jeg vil gerne have lov til at stille det spørgsmål: Hvis rigsdagen f. eks. vedtager, at der skal bygges et seminarium et eller andet sted, og man så ca. 3 år efter får en henvendelse fra en kreds af seminarielærere eller ligestillede gående ud på, at man ikke ønsker, at seminariet skal ligge det vedtagne sted, men kunne tænke sig, at det blev anbragt et helt andet sted, for det var mere behageligt for de pågældende, mener man så, at rigsdagen skulle tage sagen op til behandling igen? Hvilke kommuner tror man kan tilrettelægge deres arbejde efter en af rigsdagen vedtagen lov, når de kan risikere, at sagen kort tid efter igen bliver indbragt for rigsdagen, fordi en kreds af samfundsborgere her i landet ønsker loven ændret?

Det ærede medlem hr. Fibiger fremsatte en for mig meget mærkelig udtalelse. Det ærede medlem udtalte, at hvis man i dag skulle tage stilling til dette spørgsmål, ville stillingen sikkert blive en ganske anden end sidst. Denne udtalelse må jeg formodentlig have lov til at forstå på den måde, at i 1952 eller 1953 kan man igen møde det ærede medlem hr. Fibiger her på talerstolen, og så skal vi igen til at indtage en anden stilling i dette spørgsmål. Man ville indtage en anden stilling i dag, siger det ærede medlem altså, hvis man nu skulle bestemme, hvor hospitalet skulle ligge. Hvem vil så garantere for, at man ikke om 2 eller 3 år igen vil indtage en anden stilling til spørgsmålet? På den måde forekommer det mig, at rigsdagens arbejde bliver fuldstændig formålsløst. Rigsdagen og dens medlemmer får ikke noget rygstød i befolkningen, når man kort efter vedtagelsen af et lovforslag foranlediget ved en henvendelse fra en kreds af læger skal til at optage loven til fornyet debat og fornyet behandling. Det vil efter min mening ikke skabe særlig respekt for rigsdagens arbejde.

Jeg har selv den ære at være formand for tilsynsrådet for statens sindssygehospitalet. I denne egenskab har jeg været rundt på så at sige samtlige sindssygehospitalet her i Danmark og har talt med alle overlæger og med det øvrige personale, men overfor mig og overfor de øvrige